

JUSTITISMINISTERIET

Udlændingeafdelingen

Folketingets Udvalg for Udlændinge-
og Integrationspolitik
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 15. maj 2012
Kontor: Udlændingelovkontoret
Sagsbeh: Helene Bendtsen
Sagsnr.: 2012-960-0003
Dok.: 423782

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 22 vedrørende lovforslag nr. L 150 om ændring af udlændingeloven (Ændring af reglerne om familie-sammenføring med børn), som Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik har stillet til justitsministeren den 14. maj 2012. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Martin Henriksen (DF).

Morten Bødskov

/

Merete Milo

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 22 fra Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik vedrørende lovforslag nr. L 150 om ændring af udlændingeloven (Ændring af reglerne om familiesammenføring med børn):

”Under henvisning til L 150 – svar på spørgsmål 21 bedes ministeren forklare, hvorfor ministeren ændrer lovgivningen, og hvorfor ministeren med begrundelsen for lovændringen henviser til implementeringen af den i bemærkningerne nævnte dom (Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 14. juni 2011 i sagen Osman mod Danmark), når dommen allerede er gennemført via en praksisændring, jf. ”Notat om fortolkningen af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 14. juni 2011 i sagen Osman mod Danmark (appl. no. 38058/09)” (http://www.nyidanmark.dk/NR/rdonlyres/9D025217-0887-4228-88BF-89BAE159E196/0/notat_af_8_juli_2011.pdf) af 8. juli 2011, fra det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration. I forlængelse af den tidligere praksisændring bedes ministeren redegøre nærmere for indholdet af de i lovforslaget foreslåede nye ændringer?”

Svar:

Spørgeren henviser til det tidligere Integrationsministeriums notat af 8. juli 2011 om fortolkningen af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 14. juni 2011 i sagen Osman mod Danmark (appl. no. 38058/09). Af notatets afsnit 4 fremgår bl.a. følgende:

”Dommen anfægter ikke udlændingelovens bestemmelser eller forarbejderne hertil, men giver anledning til en mindre justering af praksis vedrørende administrationen af bestemmelserne.

Den hidtidige betoning af, at en beslutning om at sende et barn på genopdragelsesrejse er truffet af forældremyndighedens indehaver, uanset barnets alder, kan således ikke opretholdes fuldt ud. Der må – i overensstemmelse med dommen – i højere grad lægges vægt på barnets individuelle interesser og forhold. Ved afvejningen bør barnets egne ønsker således indgå.

[...]

I forbindelse med vurderingen af barnets individuelle interesser og forhold bør der endvidere tages hensyn til, hvor længe barnet har opholdt sig i Danmark. I dommen fremhævede Domstolen således flere gange, at ansøgeren havde tilbragt de formative år af sin barndom og ungdom i Danmark (fra hendes 7. til hendes 15. år). [...]

Som det fremgår af afsnit 5.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger, finder regeringen, at vurderingen efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 18, af, hvornår barnets tarv taler for at give en ny opholdstilladelse, skal gøres udtrykkelig, således at det understreges, at hensynet til det enkelte barn er i centrum for vurderingen. En opvækst i Danmark i de formative år skal tillægges øget vægt, og der skal lægges større vægt på karakteren af barnets hidtidige og aktuelle netværk her i landet.

Den foreslåede ændring af udlændingelovens § 9, stk. 18, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, angiver således nærmere vurderingen af barnets tarv, når det i tilfælde, hvor et barns opholdstilladelse er bortfaldet, skal vurderes, om barnets tarv taler for at give en ny opholdstilladelse.

Endelig vil jeg henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. 21, der bl.a. refererer til afsnit 5.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget. Heraf fremgår det, at de foreslåede ændringer af bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 18, bl.a. ses på baggrund af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 14. juni 2011 i sagen Osman mod Danmark (appl. no. 38058/09), og at det således i overensstemmelse med dommen foreslås, at det bliver et centralt element i vurderingen af, hvornår barnets tarv taler for at give en ny opholdstilladelse i disse tilfælde, om barnet har opholdt sig hovedparten af sine formative år og har eller har haft sit primære sociale netværk her i landet.